

Γλύπτης είναι ο καλλιτέχνης που δημιουργεί έργα τέχνης λαξεύοντας μάρμαρο ή πέτρα, σκαλίζοντας το ξύλο, πλάθοντας πηλό και γύψο. Επίσης, ανάλογα με την τεχνοτροπία του μπορεί να δημιουργεί έργα χρησιμοποιώντας διάφορα υλικά και αντικείμενα, όπως γυαλί, μεταλλικά ελάσματα, χαρτί, πλαστικό, σκουπίδια...

...τα εργαλεία του γλύπτη

...λαξεύοντας την πέτρα

Ο Θεόδωρος Παπαχιάννης είναι ένας καλλιτέχνης πολύτροπος (άκου τη λέξη και σκέψου τι μπορεί να σημαίνει). εξερευνά όχι μόνο τα παραδοσιακά υλικά (πέτρα, μάρμαρο, χαλκό), αλλά και κάθε άλλη μορφή πρώτης ύλης: ξύλο, σίδηρο, πηλό, αλλά και αντικείμενα δεύτερης χρήσης, που προσθέτουν τη δική τους ιστορία στην αφήγηση του έργου.

Αφού ακούσεις τι συνέβη όταν ο γλύπτης ήταν μικρό παιδί, φαντάσου τι μπορεί να σκέφτεται σε αυτή την φωτογραφία ενώ ακουμπά τα πρώτα του σκαλίσματα στις πέτρες

«...Είχα την τύχη να έχω καλούς δασκάλους. Ο καθένας με τον τρόπο του διαμόρφωσε τη σκέψη και καθόρισε την πορεία μου. Ο δάσκαλος που είχα σε ετούτο εδώ το σχολείο, παρόλο

Εδώ – μεγάλος πια– ακουμπά ένα από τα αγαπημένα του έργα

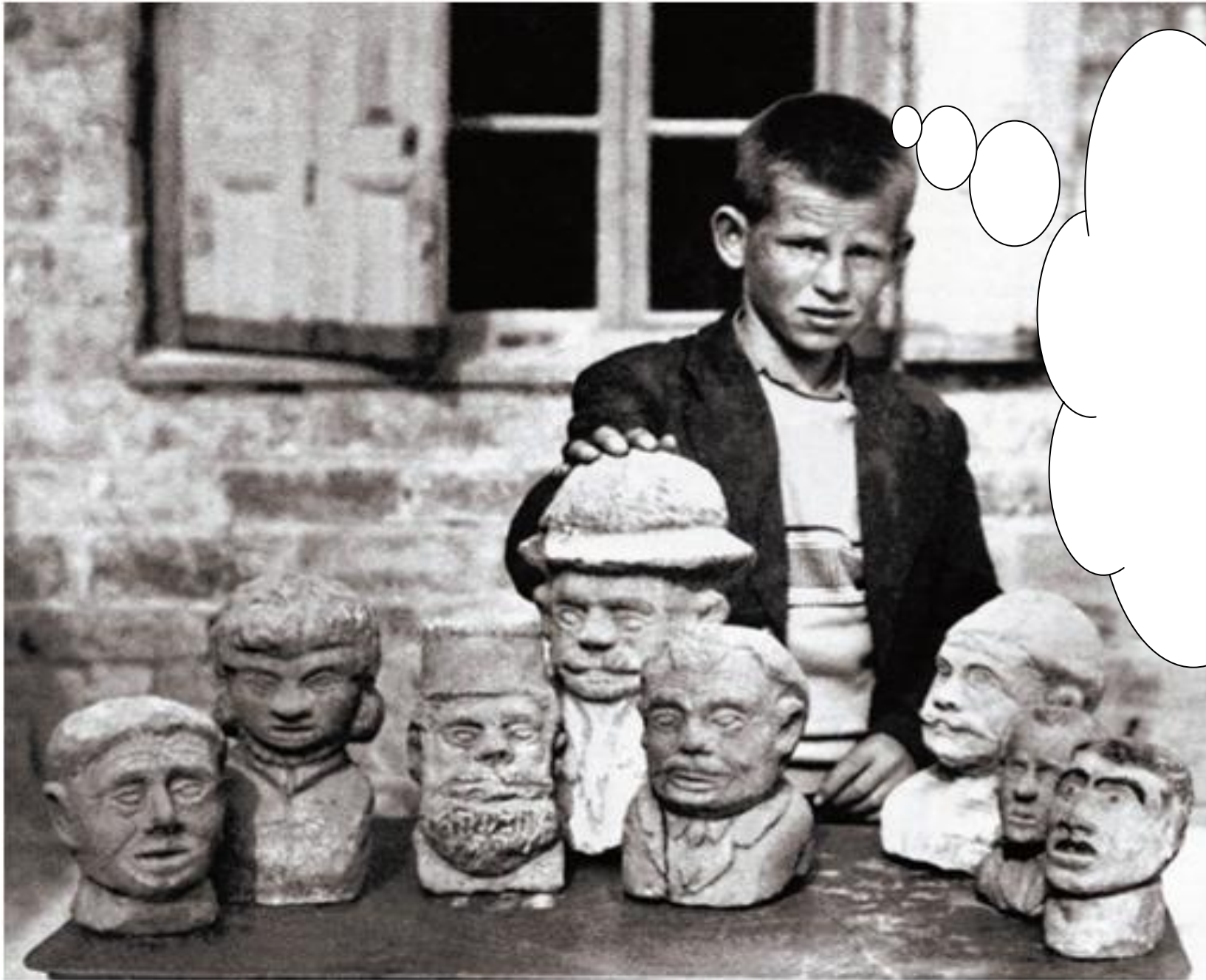

Τα παιδιά είναι καθισμένα στα θρανία και ο δάσκαλος σε μια γωνία και είναι όλα λευκά. Το παιδί, ο μαθητής είναι σαν το λευκό χαρτί ή

που ήμουν καλός μαθητής, όταν μας προετοίμαζε για τις εξετάσεις στο γυμνάσιο μας έδωσε να λύσουμε ένα πρόβλημα αριθμητικής. **Προσπάθησα πολύ και δεν τα κατάφερα. Όταν είδε ότι δεν μπορούσα να το λύσω, μου άστραψε ένα χαστούκι.** Χτύπησα το κεφάλι μου στον πίνακα. Σκίστηκε το χέλι μου. Γέμισα αίματα. Ακόμη και τώρα φαίνεται το σημάδι. Πείσμωσα. Πήγα στον πατέρα μου και του είπα ότι εγώ δε θα συνεχίσω το σχολείο. **Θυμάμαι να του λέω: «Δεν έχει γυμνάσιο, εάν έχει και ξύλο».** Προσπάθησε να με μεταπείσει, με πήρε με το καλό, «Κάτι θα συνέβη στο δάσκαλο» μου είπε «και εκνευρίστηκε. Σε αγαπάει.» Εγώ αμετάπειστος. Τότε ο πατέρας μου, σαν αγράμματος και λαϊκός άνθρωπος, μου είπε: **«Αφού δε θέλεις γράμματα, φύλα πρόβατα».** Πήρε από το Καλέντζι δεκατρία πρόβατα και μου τα έφερε... αλλά εγώ **αντί να φυλάω τα πρόβατα, έβρισκα και σκάλιζα πέτρες.** Έφευγαν τα ζώα δεξιά κι αριστερά, τα άφηνα ελεύθερα. Κι εγώ έκανα ακριβώς αυτό που μου άρεσε. Έκαναν παράπονα οι γείτονες, φωνές, μηνύσεις. Η ουσία όμως είναι η εξής. Ο πατέρας μου με ευεργέτησε. **Ανακάλυψα** την κλίση μου και **τι αγαπούσα πραγματικά.** Την επόμενη χρονιά επέστρεψα στα θρανία...

μήπως μνήμες που ξεθώριασαν;

Κοιτώ την τάξη που κάποτε ήταν η τάξη του γλύπτη. Σκέφτομαι σε τι μοιάζει και σε τι διαφέρει από τη δική μας...

